

Mi mindenről mesél a „gyüttment”?

Ajánló Benedekné Fekete Hajnalka könyvéhez

Ritka az olyan ember, aki úgy képes átlátni nagy összefüggéseket, hogy nem hívja ehhez segítségül a madártávlatot. Benedekné Fekete Hajnalka olyan vérbeli „terepmunkás”, aki tökéletesen tisztában van a rendszer hibáival, hiszen nap mint nap kénytelen megtapasztalni, hogy a szociális hálón tátongó lyukakon sorra potyognak ki védencei, akikért pedig profi módon és elkötelezetten dolgozik.

Micsoda erő és hivatástudat kell ahhoz, hogy ennyi kudarc, elutasítás, kilátástalanság közepette képes legyen felelősséget vállalni azokért a gyerekekért, családokért, akikről a társadalom nagy része a legszívesebben végleg lemondana. Terepmunkás naponta megküzd a kilátástalansággal, az értetlenséggel, viseli a furcsálkodó, idegenkedő tekinteteket, értetlen reakciókat, és nem adja fel.

Vajon miért tart ki ezen a rögzös pályán, ahol a sok kudarc között csak elvétve nyílnak apró sikerek? Kitar és küzd egyszerűen azért, mert úgy érzi: nem tehet mást: *„Ritka pókhálós fejű vagyok, otthonról hoztam világnézetet. Békaperspektívából nem látom, a velük nincs közös ügyünk logikáját. Megengedhetem e magamnak, hogy ne álljak szóba agya ment kölyökkel, ha rám bízták? Elutasíthatom-e beszélgetést garázda, s tán gyilkos szülővel, ha tanítom a gyerekét? Kimehet-e esélyvizslató a hivatal ajtaján dolgavégezetlenül, csak mert árpádsávos a zászló a polgármesteri irodában? Szabad-e hátat fordítanom oktatáspolitikát irányítónak, ha azt gondolom marhaságokat beszél? Megtehetem, hogy nem szerződöm hivattal, mi esélyegyenlőséget vizslat, ha úgy érzem, rosszul teszi dolgát, de nem tehetem, hogy nem szólok azokért, kikre gondja kell legyen.”*

Döbbenetes képek sorjáznak Hajnalka könyvében, megrendítők, elkeserítők és ugyanakkor felemelők. Magam is megdöbbenem, hogy a megrázó esetek, kilátástalan életsorsok nem a reménytelenség érzését keltették bennem, sokkal inkább valami a katarzishoz közeli élménnyel ajándékoztak meg. Mi lehet a titka ennek? Biztosan nem véletlen, hogy az egyik utolsó fejezetben egy közel száz évet megélt asszony, a szerző nagyanyja életének meséjét kapjuk tanulságul. Zsófi hihetetlenül nehéz életútját határtalan munkabírással, zokszó nélkül, kemény tartással járja végig, haláláig másokért cselekedve. Unokája pedig – egészen más indíttatással és körülmények között – a lényegre tekintve az ő példáját követi, és öntudatlanul ezt a példát örökíti tovább.

Míg ilyen emberek élnek körülöttünk, van okunk a bizakodásra!

Szekszárdi Júlia

